

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6C/200/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513206338
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Uhlár
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2014:8513206338.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, samosudca JUDr. Erik Uhlár, v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35807598, Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Súd **z a m i e t a** návrh žalobcu na prerušenie konania.
- III. Náhradu trov konania súd žalovanej **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou, doručenou pôvodne Okresnému súdu Vranov nad Topľou dňa 27.9.2012, domáhal voči žalovanej náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 599,30 eur (pôvodná sp. zn. OS Vranov nad Topľou 11C/250/2012), a to z dôvodu, že OS Vranov nad Topľou ako exekučný súd rozhodol v ním vedenom exekučnom konaní (pozn.: povinný Y. P., nar. X.X.XXXX), o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením sp. zn. 11C/244/2012 zo dňa 8.10.2012 spojil veci ním vedené pod sp. zn. 11C/244/2012, 11C/245/2012, 11C/246/2012, 11C/247/2012, 11C/248/2012, 11C/249/2012, 11C/250/2012, 11C/251/2012, 11C/252/2012, 11C/253/2012, 11C/254/2012 na spoločné konanie s tým, že tieto veci sa budú ďalej viesť pod sp. zn. 11C/244/2012.

Následne uznesením sp. zn. 7NcC/48/2012 zo dňa 18.10.2012 Krajský súd v Prešove vylúčil sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej menovaným súdom pod sp. zn. 11C/244/2012 a vec prikázal tunajšiemu súdu, kde tejto veci bola pridelená sp. zn. 6C/346/2012.

Uznesením tunajšieho súdu č. k. 6C/346/2012-41 zo dňa 29.10.2013 súd vylúčil z konania sp. zn. 6C/346/2012 vyššie uvedené veci na samostatné konania, pričom veci pôvodne vedenej na OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11C/250/2012 bola následne pridelená sp. zn. 6C/200/2013.

V žalobe žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, ďalej poukazoval na to, že navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil

návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Vranov nad Topľou a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa ňou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak v účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií, pričom zvýraznil, že exekučným titulom v príslušnom exekučnom konaní, ktorého sa týkala podaná žaloba, bol rozsudok rozhodcovského súdu. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti. Poukazoval na to, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Súčasne poukazoval na to, že vyvinul enormné úsilie aby docielil vecný posun v konaní a primel porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, konkrétne dňa 2.7.2009 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 23.9.2009 opätovne spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 13.11.2009 spísal a podal ďalšiu Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 25.2.2010 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania / Podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prietahy v konaní, dňa 30.8.2010 spísal a podal Sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prietahy v konaní, dňa 23.11.2010 spísal a podal Sťažnosť na prietahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu, dňa 25.5.2011 opätovne spísal a podal Sťažnosť na prietahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu.

Ďalej uviedol, že postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe, nečinnosť okresného súdu nie je podľa neho ničím ospravedliteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca nachádzal v predmetných veciach počas

.súdnych konaní, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, pričom žalobca sa, podľa jeho tvrdení, dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Žalobou preto uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody, ktorú vyčíslil vo výške po 125,- eur, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v príslušnom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konaní na exekučnom súde sumu 15,- eur. Súčasne poznamenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť iba s nepomernými ťažkosťami.

Rovnako v žalobe uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý je podľa žalobcu dôsledkom nesústreďenej činnosti okresného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné

prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávok a taktiež podľa žalobcu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenčnej povinného, pričom najmä žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Uvádza ďalej, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv; uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti; uviedol, že úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov; uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy; súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný

výklad aplikovanej právnej normy; uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy; že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Poukázal tiež vo vyššie uvedených žalobách na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala. S poukazom na v žalobe uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadost'učinenia za zbytočné prieťahy v súdnom konaní vypočítal požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy (za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky) alikvotným pomerom sumy 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila, podaním doručeným súdu 20.5.2013 navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu trov konania. Poukazovala na zmatečnosť podania žalobcu; na prenášanie celej dôkaznej povinnosti na súd; na nejasnosť titulu nároku na náhradu škody; namietala žiadosti o informáciu o stave konania ako riadne prostriedky na zabránenie tvrdených prieťahov v konaní a na ich účinné odstránenie; poukazovala na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu; poukazovala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012 - žaloby boli podané 27.9.2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne; na neposkytnutie žiadnej súčinnosti zo strany žalobcu na predbežné prerokovanie podaných žiadostí na náhradu škody; poukazovala na to, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z.; uviedla, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia; že súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať či rozhodcovské konanie

prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy; poukazovala na to, kto môže riešiť otázku či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a že existenciu prieťahov v konaní nepovažuje za preukázanú; vzniesla námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009; namietala vyčíslenie škody s tým, že požadovať paušálne sumy za všeobecne uvedené činnosti je nesprávne

.a účelové - skutočnú škodu je potrebné dokázať; namietala, že žalobca nepreukázal vznik ani výšku škody; že nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch; poukazovala na povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo neho v spojení s touto činnosťou vytvorené; že praktiky žalobcu sú verejnosťou vnímané negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci; že žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb; že považuje za v rozpore s dobrými mravmi pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mu mala vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite; že zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Ďalej poukázala na to, že príčinná súvislosť ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov, v rámci ktorého jeden vyvoláva druhý, pričom zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite ale že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, ako aj že nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu; že žalobca nepreukázal, že by došlo činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ani vznik a výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov.

Dňa 18.8.2014 bolo súdu doručené všeobecné podanie právneho zástupcu žalobcu ku všetkým jeho žalobám, ktoré žalobca eviduje pod značkou NZP (pozn.: originál podania je vedený na tunajšom súde pod sp. zn. 1Spr0/806/2014). V tomto podaní k námietkam žalovanej ohľadne splnenia procesných podmienok a návrhu na postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. uviedol, že žalovaná neoznačuje nedostatky konkrétne, ponúka iba všeobecný príkladný výpočet a takú všeobecnú námietku nemôže posúdiť ani žalobca. Ďalej uviedol, že pravdivo opísal jemu známe skutočnosti, že dôkazmi umožňujúcimi kalkuláciu plynutia času k otázke dodržania zákonných lehôt súdom nedisponuje, označením dôkazov neprenáša dôkazné bremeno na súd - ako dôkaz označil súdny spis; pokiaľ ide o „titul nároku“ ten je určený § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a ide o nesprávny úradný postup, kde za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní - nie je vylúčené aby nesprávny úradný postup kumuloval právne skutočnosti. K ospravedlňovaniu nesprávneho úradného postupu tým, že žalobca sa nedostatočne sťažoval na nečinnosť uviedol, že takáto premisa je v právnom štáte neprijateľná, pretože štátny orgán má konať aj bez urgencií a sťažností. Zároveň poukázal na opäť na žiadosti o stave konania, ktoré údajne zasielal exekučnému súdu a že napokon podal aj sťažnosť ÚS SR, keďže exekučný súd bol nečinný. Poukázal na to, že všeobecný súd v danom prípade nerozhoduje o porušení práva, ale o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. K lehote na rozhodnutie o žiadosti udelenia poverenia uviedol, že podľa jeho názoru v lehote 15 dní je potrebné rozhodnúť, t.j. buď udeliť exekútorovi poverenie alebo zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia, ináč exekučný súd spôsobuje prieťahy v konaní. Poukázal pritom na to, že rozhodcovský rozsudok je úplne iný právny inštitút ako rozhodnutie rozhodcovskej komisie, čo je potrebné rozlišovať v zmysle § 44 ods. 2 Exek. poriadku v spojení s § 41 ods. 2 písm. d) Exek. poriadku. Zdôraznil, že žalobca sa svojím návrhom nedomáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia, ale len z dôvodu nesprávneho úradného postupu. V uvedenom podaní popiera marenie predbežného prerokovania nároku na náhradu škody - podľa neho žalovaná nevynaložila žiadnu snahu na to, aby došlo k rokovaniu, trvala na formalitách. Uviedol, že z hľadiska práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno ospravedlniť žiaden zbytočný zásah doň, a to bez ohľadu ako dlho pretrváva. Poukazoval na to, že ochrana ústavnosti je takisto úlohou všeobecných súdov, že výklad, podľa ktorého by súd nebol oprávnený preskúmať existenciu zbytočných prieťahov v konaní nie je ústavné konformný.

K otázke majetkovej škody uviedol, že preukázal jej vznik označením dôkazov preukazujúcich nesprávny úradný postup súdu, pričom nemožno predpokladať, že tento postup nemal na majetok a aktivity žalobcu žiaden vplyv, vznik škody preukazujú i listinné dôkazy v exekučnom spise vytvorené žalobcom a svojim obsahom sú urgenciou konania; v tomto konaní si uplatňuje náklady, ktoré mu vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním exekučného súdu -ak sa v spise exekučnom alebo v spisoch predsedu súdu o sťažnostiach nachádza aspoň jedna urgencia, sťažnosť, žiadosť o informáciu o stave konania, niekto toto podanie musel spracovať, vyhotoviť, vytlačiť, podpísať, zabezpečiť doručenie súdu čím je preukázaný vznik škody, pričom aby boli vylúčené pochybnosti o výške nároku, žalobca zadal spracovanie znaleckého posudku Znaleckému ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave.

Ďalej poukázal na uplatnenie nemajetkovej ujmy, poukázal na rozhodnutie v prípade Comingersoll S.A. v Portugalsko, opätovne poukazoval v tomto smere na stanovovanie výšky nemajetkovej škody ustálenou praxou ústavného súdu; zdôraznil opäť, že konštatovanie porušenia práv nie je v danej veci dostačujúce. Nesúhlasil s vykreslením jeho aktivít ako uviedla žalovaná (v súvislosti s jej návrhom na uplatnenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), žalovaná sa podľa neho touto argumentáciou bráni pred svojou zodpovednosťou, je nemorálne ak sa štát poukazovaním na dobré mravy snaží zbaviť zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil.

Nesprávny úradný postup vidí i v porušení práva EÚ zo strany exekučného súdu, ktorý v danej veci nepostupoval s upozornením spotrebiteľa na zamýšľaný postup uskutočnenia neaplikovateľnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky a preverenie jeho vôle, ale postupoval ex-offo bez vypočutia strán; ďalej namietal, že exekučný súd pri posudzovaní materiálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku nepostupoval v súlade s vnútroštátnymi pravidlami procesu a konal bez ohľadu na to, že vznikol spor o uplatniteľnosť neprijateľnej zmluvnej podmienky, čo viedlo k porušeniu práva žalobcu, ale i povinného, na spravodlivé konanie, pričom exekučný súd opomínal, že Súdny dvor EÚ v rozhodnutí Pannon GSM Zrt. proti Erszébet Sustikné Gyórfi C-243/08 zo 4.6.2009 uviedol, že vnútroštátny súd nemusí podľa smernice vylúčiť uplatnenie dotknutej podmienky pokiaľ spotrebiteľ po tom, ako bol upozornený súdom, nepovažuje za potrebné namietat' nekalý a nezáväzný charakter podmienky (v tejto súvislosti odkazoval na Dánsku a Estónsku jurisdikciu). Podľa žalobcu vnútroštátny súd musí spotrebiteľa požiadať o uplatnenie neprijateľnosti.

V súvislosti s tým navrhol, ak súd nehodlá akceptovať uvedenú interpretáciu, aby konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. prerušil a Súdny dvor Európskej únie na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ predložil prejudiciálne otázky v tomto znení:

„Má sa tvrdenie o tom, že sa od vnútroštátneho súdu nevyžaduje vylúčenie možnosti aplikovateľnosti novej neprijateľnej podmienky po tom, čo spotrebiteľ nedal najavo, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť, vykladať tak, že takáto podmienka sa aplikuje len vtedy, ak spotrebiteľ výslovne odporoval jej neaplikácii alebo aj tak, že takáto podmienka sa aplikuje

.aj vtedy, ak spotrebiteľ neoznámil súdu, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť po tom, čo mu súd oznámil, že posúdil podmienku ako možne neprijateľnú?

Je takéto oznámenie o posúdení podmienky ako možne neprijateľnej voči spotrebiteľovi vždy povinné od súdu vrátane výzvy na prejavenie zámeru uplatniť túto podmienku?“

Uviedol, že je zrejmé, že exekučný súd konal v rozpore s právom EÚ ak vylúčil aplikovateľnosť novej neprijateľnej podmienky bez upozornenie spotrebiteľa a počkania na to, či spotrebiteľ dá najavo, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť, ako aj bez toho aby o svojom zámere a zámere spotrebiteľa v rámci zásady kontradiktórnosti a zásady rovnosti zbrání informoval oprávneného a umožnil mu vyjadriť sa s cieľom ovplyvniť výsledok. Ochrana spotrebiteľa nie je a nemôže byť ospravedlnením pre porušovanie práv účastníkov exekučného konania.

K príčinnej súvislosti poukázal na to, že k uplatnenej a špecifikovanej náhrade škody a nemajetkovej ujmy by nebolo došlo ak by súd vydal rozhodnutie včas; príčina a následok sú tak zrejmé, ich spojenie je priame, bezprostredné a neprerušené.

Po vylúčení veci na samostatné konanie ide v tomto prípade o tzv. drobný spor v zmysle § 200ea ods. 1 O.s.p. (súčet žalovaných nárokov neprevyšuje 1.000,- eur). Súd preto postupom podľa § 115a ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. zverejnil a oznámil miesto a čas (budova OS Stará Ľubovňa, miestnosť č. 22, 28.8.2014 o 9.30 hod.) verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia ústneho pojednávania na úradnej tabuli súdu dňa 6.8.2014.

Súd sa oboznámil s obsahom podanej žaloby, uznesenia OS Vranov nad Topľou 11C/244/2012 zo dňa 8.10.2012, uznesenia tunajšieho súdu č.k. 6C/346/2012 - 41 z 29.10.2013, uznesenia KS v Prešove sp. zn. 7NcC/48/2012 z 18.10.2012, podania žalobcu datovaného dňom 11.12.2012, podania žalobcu doručeného súdu 24.4.2013, vyjadrenia žalovanej k podanej žalobe a k nemu pripojeného listu Európskej komisie a článku z denníka SME, s celým obsahom pripojeného spisu OS Vranov nad Topľou sp. zn. 11Er/348/2010, s celým obsahom podania žalobcu doručeného súdu dňa 18.8.2014 - úplnou kópiou uvedeného podania ako je v origináli založené v spise tunajšieho súdu 1Spr0/806/2014, s celým obsahom spisu tunajšieho súdu 1Spr0/272/2014, a zistil tento skutkový stav:

V konaní OS Vranov nad Topľou sp. zn. 11Er/348/2010 zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie bola spísaná pred súdnym exekútorom 8.3.2010, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až 26.4.2010, výzvou zo dňa 14.5.2010 exekučný súd vyzval žalobcu (oprávneného) na oznámenie, na základe ktorého ustanovenia zmluvy o úvere, resp. všeobecných podmienok poskytnutia úveru si uplatnil 0,25 % denný zmenkový úrok, nakoľko z predložených dokladov to nebolo možné zistiť, na čo žalobca ako oprávnený nijako nereagoval, následne uznesením č.k. 11Er/348/2010 - 18 z 10.12.2010 exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol (právoplatné 19.1.2011), pričom okrem iného ako dôvod jej zamietnutia konštatoval neplatnosť rozhodcovskej doložky v príslušnej zmluve o úvere z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku - žalobca sa voči tomuto uzneseniu neodvolal; v danej veci žalobca nežiadal, podľa obsahu exekučného spisu, o žiadne informácie ani nepodával žiadne sťažnosti; exekúcia bola zastavená uznesením č.k. 11Er/348/2010 - 23 zo 14.3.2011, právoplatným 21.3.2011.

Podľa čl. 46 ods.1, ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.1.2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplyní počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom do 31.5.2010), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu.

·
Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne

poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2011), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 40 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 244/2002 Z.z., účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),

b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní.

Súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju z nižšie uvedených dôvodov zamietol.

V prvom rade sa však súd vysporiadal s návrhom žalobcu na prerušenie konania a polozenie prejudiciálnej otázky ESD vo vyššie uvedenom znení.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdny dvor Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej. ESD má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. V rámci skúmania dôvodnosti návrhu oprávneného na polozenie predbežnej otázky Európskemu súdnemu dvoru týkajúcej sa platnosti a výkladu aktov prijatých orgánmi Spoločenstva súd dospel k záveru, že v predmetnej veci nie je daný ani dôvod na navrhovaný postup, a tým na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.. Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru (rozhodol), že požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, lebo je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru na vydanie rozhodnutia

o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Vyriešenie právnych otázok nastolených žalobcom v tomto konaní patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho rozhodnutia Súdneho dvora.

V danom prípade je predmetom konania náhrada škody, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, čo je náležite upravené vnútroštátnym predpisom, teda netýka sa aplikácie práva EÚ. V druhom a neposlednom rade je tiež dôležité uviesť, že položenie žalobcom navrhovaných prejudiciálnych otázok sa dotýka konania exekučného súdu, v ktorom sa mal exekučný súd podľa žalobcu dopustiť nesprávneho úradného postupu. Nepochybné je, že prípadnú nesprávnosť postupu exekučného súdu v žalobcom požadovanom smere mal žalobca v prvom rade riešiť priamo v exekučnom

konaní, čo však po vydaní uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia neurobil (napr. a najmä podaním odvolania). Nejde teda o riešenie otázky, ktorá sa priamo dotýka predmetu tohto konania. Navyiac zo znenia otázok nie je zrejmé, výkladu akého právneho aktu EÚ sa majú položené otázky týkať. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

Vo vzťahu k veci samej v prvom rade súd poukazuje na to, že v danom konaní žalobca nijako nepreukázal samotnú žalovateľnosť toho-ktorého z ním uplatnených nárokov, nepreukázal v danom konkrétnom prípade splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním žaloby a splnenie podmienok v čase podávania žaloby pre podanie žaloby v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., teda že v čase podania žaloby bol už v zmysle zákona oprávnený uplatniť príslušné nároky na súde, resp., že k zhojeniu prípadnej predčasnosti podanej žaloby došlo v priebehu tohto konania uplynutím príslušnej doby podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (pokiaľ teda skutočne požiadal o predbežné prerokovanie tu žalovaných nárokov v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Dôkazy o týchto skutočnostiach (najmä potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s vyššie uvedeným exekučným konaním) pritom žalobca bol povinný predložiť k žalobe (§ 79 ods. 2 O.s.p.), nakoľko zo žaloby ani jeho iných podaní nevyplýva žiadna skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol. V žalobe bolo žalobcom uvedené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Vranov nad Topľou, ktorý spis žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnej W. O., nar. XX.XX.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX15871/2010. Takéto tvrdenie však nie je preukázaním vyššie uvedených skutočností a vyvstáva tu otázka prečo by mal žalobca pripojiť príslušné potvrdenie týkajúce sa tejto veci k žalobe o úplne inej veci a nepripojil ho priamo k tu podanej žalobe. Žalobca teda nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie tejto žaloby (samotnú žalovateľnosť ňou uplatnených nárokov na súde) a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila, že išlo i o žiadosti týkajúcu sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu - teda ani z tohto nemal súd preukázané, že v prípade uplatnených nárokov v tomto konaní došlo pred podaním žaloby skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu žalobu, ktorá bola prejednávaná v tomto konaní, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi.

Čo sa týka žalobcom v tejto veci namietaného nesprávneho úradného postupu z dôvodu zbytočných prietahov v exekučnom konaní, súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v príslušnom exekučnom konaní v dôsledku doby, po uplynutí ktorej bolo v exekučnom konaní rozhodnuté o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie, bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Túto

otázku je podľa názoru tunajšieho súdu kompetentný preskúmať iba ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konanie v tomto smere nie je kompetentný preskúmať tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prietahy, žalobca však ani o takýchto sťažnostiach vo vzťahu k vyššie uvedeným konaniam a výsledku ich vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu žiadne dôkazy). Opačný výklad by pritom znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Zároveň, pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, lebo vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, môžu byť aj sudy vyššieho stupňa čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR (správnosť týchto záverov pritom potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného /konkrétne od 1.1.2013/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje).

O konštatovaní zbytočných prietahov vyššie uvedenými orgánmi však žalobca súdu nepredložil žiadne dôkazy, pričom zároveň treba poukázať na to, že pokiaľ v žalobe i podaní doručenom 18.8.2014 výslovne poukazoval na svoje „enormné“ úsilie k vydaniu rozhodnutia formou uvádzaných žiadostí, podnetov a sťažností, z obsahu príslušného exekučného spisu vyplýva, že v dotknutom exekučnom konaní uvedené podania žalobcom vôbec učené neboli a pokiaľ takéto podania žalobca predkladal exekučnému súdu v iných exekučných konaniach, sú pre rozhodovanie v tejto veci z toho dôvodu irelevantné, nakoľko sa netýkajú vyššie uvedeného exekučného konania, v súvislosti s ktorým bola podaná žaloba prejednávaná v tejto veci.

Treba tiež poukázať na to, že v texte žaloby pritom žalobca uvádzal úplne iný dátum rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, než ako bol zistený z obsahu pripojeného exekučného spisu. Zároveň súd poukazuje na to, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú vyššie citované) sa podľa súdu vzťahovala na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo strany exekútora súdu. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v čase doručenia žiadosti o udelenie poverenia exekučnému súdu), sa nevzťahovala na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. K tomu treba pre úplnosť poznamenať, že žalobcom zvolený súdny exekútor v danom prípade nesplnil svoju povinnosť podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku včas - žiadosť o udelenie poverenia (s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom) predložil exekučnému súdu bezmála po dvoch mesiacoch odo dňa, kedy bol pred ním spísaný návrh na vykonanie exekúcie (prípadnú nečinnosť exekučného súdu teda nemožno odvodzovať, ako to robil žalobca, už od momentu začatia exekučného konania podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku - spísania návrhu na jej vykonanie pred exekútorom). Okrem toho tunajší súd dobu, v ktorej o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd vo vyššie uvedenom exekučnom konaní rozhodol, nepovažuje za neprímerane dlhú jednak vzhľadom na obsah posudzovaného exekučného titulu, súvisiacej zmluvy o úvere a všeobecných podmienok (ako sú v exekučnom spise), ako ani vzhľadom na príslušnú výzvu exekučného súdu adresovanú žalobcovi v súvislosti s riadnym preskúmaním exekučného titulu, na ktorú žalobca ani nereagoval.

Súd sa taktiež nestotožnil s argumentmi žalobcu v podaní doručenom 18.8.2014, osobitne čo sa týka tvrdení o údajnom porušení práva EÚ postupom exekučného súdu. Exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať či sú exekučnom konaní splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie (či na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu). V rámci tohto skúmania je povinný preskúmať aj otázku samotnej vykonateľnosti exekučného titulu (v danom prípade rozsudku

rozhodcovského súdu). V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti toho - ktorého exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať, teda v štádiu posudzovania žiadosti o udelenie poverenie takúto žiadosť zamietnuť. Takýto postup je plne v súlade do zákonom. Keďže exekučným titulom v dotknutej exekučnej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu, musel pritom exekučný súd Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej tiež iba „ZoRK“) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musel na toto zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Podľa Ústavného súdu SR v rozhodnutí z 3.3.2011 č. k. IV. ÚS 60/2011-13, vnútroštátny súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. V tomto smere konajúci súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 143/2011 zo dňa 18.1.2012, v ktorom NS SR konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok.

Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd majúc vôbec právomoc prejednať príslušný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil sám rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. I keď samotný povinný vystupujúci vo vyššie uvedenom exekučnom konaní (OS Vranov nad Topľou sp. zn. 11Er/348/2010) nevyužil oprávnenia v zmysle § 40 ZoRK, bol exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu a platnosť rozhodcovskej doložky, od ktorej rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc v príslušnom ním vedenom konaní, a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského .rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť príslušného exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplnil povinnosť vyplývajúcu z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Exekučný súd v konaní ním vedenom pod sp. zn. 11Er/348/2010 dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v príslušných všeobecných podmienkach poskytnutia úveru vzťahujúcej sa k zmluve o úvere uzavretej medzi žalobcom, ako veriteľom, a dlžníkom, o právach a povinnostiach z ktorých rozhodoval rozhodcovský súd. Rozhodcovskú doložku v uvedenom konaní exekučný súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda ako neplatnú (čo v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie náležite a podrobne odôvodnil). Exekučný súd teda preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko dospel k záveru, že rozhodcovská doložka, na podklade ktorej bol príslušný rozhodcovský rozsudok vydaný, nezakladala pre jej neplatnosť (prameniacu z jej povahy neprijateľných zmluvných podmienok) právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie jednotlivých sporov, čo zároveň znamená, že príslušný rozhodcovský rozsudok nebol vykonateľným exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné viesť exekúciu. V uvedenej veci postup exekučného súdu bol plne opodstatnený a zákonný. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k jeho zrušeniu. Okrem toho nemožno sa stotožniť s názorom žalobcu, že exekučný súd mal upozorniť spotrebiteľa a počkať na to, či spotrebiteľ dá najavo, že zamýšľa uplatniť neprijateľnosť rozhodcovskej, doložky, ako aj že mal o svojom zámere a zámere spotrebiteľa v rámci zásady kontradiktórnosti a zásady rovnosti zbraň informoval oprávneného, teda žalobcu, a umožnil mu vyjadriť sa s cieľom ovplyvniť výsledok. Samotný žalobca pritom mohol proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti exekútora o udelenie poverenia podať odvolanie, čo však neurobil.

Čo sa týka samotnej požadovanej náhrady majetkovej škody vo výške po 125,- eur, žalobca jednak vznik takejto škody na jeho strane priamo v tomto dotknutom prípade, ako ani samotnú výšku uvedenej škody požadovanej ním v tomto konaní, nepreukázal. Žalobca podľa svojich tvrdení v období od doručenia príslušnej žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia o nej vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného

systemu sumu po 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu po 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu po 15,- eur. Z oboznámeného obsahu príslušného exekučného spisu OS Vranov nad Topľou pritom neboli zistené žiadne urgencie zo strany žalobcu v danom exekučnom konaní - nie sú teda preukázané žiadne náklady spojené s administratívnym spracovaním ich textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné. Žalobca tiež nepredložil jediný dôkaz o skutočnej výške nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému ani výšku nákladov na udržiavanie a správu informačného systému, ako ani tú skutočnosť, že by pracovné výkony jeho zamestnancov a udržiavanie a správa informačného systému boli potrebné výlučne v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu v dotknutom exekučnom konaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom konaní teda žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak jej skutočný vznik a skutočnú výšku nijako relevantne nepreukázal (sám v žalobe poukázal na paušalizáciu vecných nákladov - t.j. je zrejme, že nebola uplatňovaná „skutočná“ škoda), ako ani príčinnú súvislosť medzi

činnosťou .exekučného súdu a žalobcom proklamovanými vyššie uvedenými nákladmi, ktoré žalobca považuje za vzniknutú škodu. K tomu treba poznamenať, že žalobca nijako nepreukázal, že by mu ním uvádzaná škoda mala v celom rozsahu vzniknúť výlučne v dôsledku postupu exekučného súdu (tu treba opäť zvýrazniť, že samotný súdny exekútor, ktorého si žalobca zvolil, nepredložil exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom určenej lehote a súdu pritom zo strany žalobcu neboli predložené žiadne doklady o tom v akom presnom časovom období a v akom presnom rozsahu v danom období mala prípadná škoda, resp. tá-ktorá jej časť žalobcovi vzniknúť a teda či prípadne nebola spôsobená práve postupom žalobcom zvoleného súdneho exekútora). Zároveň samotné tvrdenie žalobcu o paušalizácii reálnych vecných nákladov preukazuje, že v tomto konaní nie je žalovaná skutočná škoda a aj z uvedeného dôvodu nebolo možné žalobe v danej časti vyhovieť (viď k tomu vyššie citované ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Na tom nič nemení ani žalobcom v priebehu konania predložený znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý je založený v registri Správneho súdu pod sp. zn. 1Spr0/272/2014, ktorý žalobca považuje za dôležitý dôkaz o skutočnostiach tvrdných v žalobe, a ktorý podľa žalobcu preukazuje minimálnu výšku spôsobenej škody. Ako však vyplýva z tohto posudku, v tomto bola vypočítaná priemerná výška škody (teda priemerovali sa náklady na počet posudzovaných konaní, čiže z výsledku znaleckého posúdenia je možné vyvodiť, že v každom posudzovanom exekučnom konaní malo dôjsť k rovnakým úkonom), a to rozdelená na škodu spôsobenú v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia a na škodu spôsobenú v exekučných konaniach, kde žalobca ako oprávnený žiadal o zmenu exekútora. Spracovateľ posudku pritom všetky náklady nad určitý priemer vypočítaný z predchádzajúceho obdobia pripísal skutočnosti, že tieto náklady vznikli v súvislosti s omeškaním súdov s rozhodnutím v tej - ktorej exekučnej veci. Z úradnej činnosti je súdu pritom známe, že žalobca si majetkovú škodu vyčíslil paušálne v mnohých konaniach a v rovnakej výške, teda bez zohľadnenia okolností toho ktorého jednotlivého prípadu. Navyše túto škodu si uplatnil vo viac ako 4-násobku minimálnej škody určenej ním predloženým znaleckým posudkom. Z akého dôvodu požadovanú škodu takto navýšil žiadnym spôsobom nevysvetlil. Z exekučného spisu súd žiadne informácie o stave konania, urgencie alebo sťažnosti zo strany žalobcu nezistil a ten ich žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom práve náklady na tieto činnosti mali tvoriť podstatnú časť „škody“ podľa žalobcom predloženého znaleckého posudku. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a jedná sa iba o jednostranné tvrdenia žalobcu, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch. Súd sa stotožňuje s názorom žalovanej, že akákoľvek výška nákladov na správu informačného systému a udržiavanie systému by vznikla navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy, keďže navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Podobne náklady na výkony zamestnancov sú bežnými nákladmi, s ktorými musí žalobca pri svojej činnosti počítať a vzhľadom na povahu vykonávanej činnosti musí mať vyčlenených aj zamestnancov, ktorí spravujú pohľadávky, ktoré nie sú riadne splácané a ktoré sa prípadne musia uplatniť aj v exekučnom konaní. Požiadanie paušálnych súm za všeobecne uvedené činnosti je podľa názoru súdu nepostačujúce na účely preukázania vzniku a skutočnej výšky majetkovej škody. Za tohto stavu žalobca nepreukázal, či vôbec a aká skutočná škoda mu vznikla v tomto konkrétnom prípade.

Žalobca taktiež v tomto konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s vyššie uvedeným exekučným konaním vedenom na OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11Er/348/2010 vznikla akákoľvek nemajetková ujma. Súd v tomto konaní nemal preukázané žiadne porušenie základných práv a princípov právneho štátu v danom exekučnom konaní, ani porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ku ktorým by došlo zo strany OS Vranov nad Topľou v uvedenom exekučnom konaní. Už od jeho začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konanie proti fyzickej osobe, bolo vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvenčie povinného - tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobách tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaných nárokov žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že postup exekučného súdu v exekučnom konaní v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou (ktorá tu predstavovala v exekučnom konaní na istine 99,56 eur) a jej príslušenstvom spôsobili zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych), ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - ide tu iba o ničím nepreukázané, prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonné zásahy exekučného súdu neboli v tomto konaní nijako preukázané) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca v žiadnom prípade, čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutej žaloby, nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na výšky Ústavným súdom SR v iných veciach priznávaných primeraných zadostučinení pri konaní ústavného súdu podľa tretej hlavy, druhej časti, šiesteho oddielu zákona č. 36/1993 Z.z. (ako požadoval žalobca v žalobe s poukazom na tam uvedené nálezy Ústavného súdu SR).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

S poukazom na uvedené dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá, má súd za to, že je už nevhodné a nadbytočné zaoberať sa jednotlivými námietkami žalovanej voči dotknutým žalobám obsiahnutými v jej vyjadrení k žalobe (osobitne tými, ktoré sa netýkali vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd žalobu v tomto konaní zamietol - napr. k námietke premlčania, zmätočnosti, vnímania žalobcu a jeho činnosti verejnosťou a pod.).

Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní nepreukázal ani len skutočný vznik škody, nemal súd prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhu v žalobe medzitimným rozsudkom o základe veci - ak totiž vznik škody nie je preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitimným rozsudkom vyslovoval či a kto „za škodu“ zodpovedá.

Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je

povinný trovy konania vyčíslíť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčíslí, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Súd vo vyhlásenom rozsudku okrem iného rozhodol (v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.), že „žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy konania, v druhu a vo výške ako budú uvedené v písomnom vyhotovení tohto rozsudku, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ Žalovaná však v zákonnej lehote od vyhlásenia tohto rozhodnutia trovy nevyčíslila, pričom z obsahu celého spisového materiálu jej žiadne trovy ku dňu vyhlásenia rozsudku nevyplývajú, preto súd v tomto písomnom vyhotovení rozsudku podľa § 151 ods. 2 O.s.p. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku, okrem výroku o vylúčení veci na samostatné konanie, je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na tunajšom súde do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Proti výroku tohto rozsudku o vylúčení veci na samostatné konanie odvolanie nie je prípustné.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 205a ods. 2 O.s.p. ustanovenie odseku 1 sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 251 O.s.p. ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).